

BRIGID KEMMERER

Přeložila Magdaléna Stárková

Zrodí se nové pojetví...

OCHRANU ÚSVIT

COO
BOO

Ochraňuj úsvit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Brigid Kemmerer

Ochraňuj úsvit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OCHRAŇUJ
ÚSVIT

BRIGID
KEMMERER

OCHRANŮJ
ÚSVIT

Přeložila Magdaléna Stárková

COO
BOO

Text copyright © 2022 by Brigid Kemmerer
Map by Virginia Allyn
Translation © Magdaléna Lüdtké Farnesi, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4221-0
ISBN e-knihy 978-80-267-4229-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4230-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4222-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Jonathana a Karu.

KRÁLOVSTVÍ

Království Ostráir

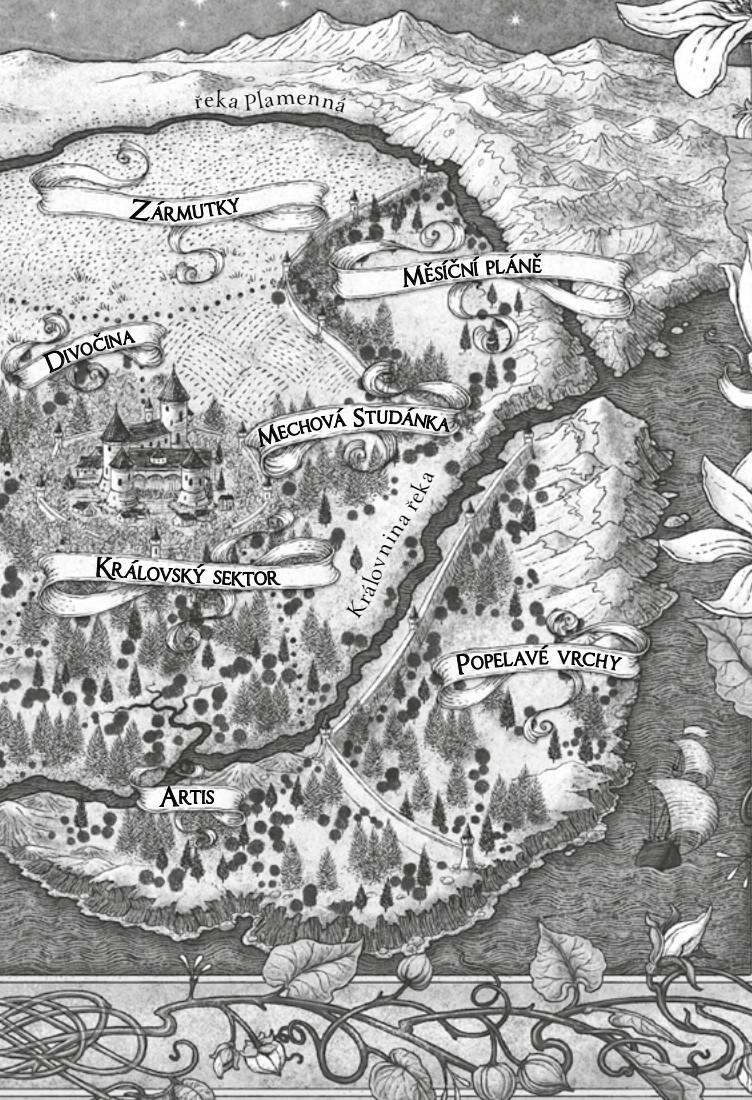
PALOUK OBCHODNÍKŮ

SLUNCOV

OCELOVÉ MĚSTO

KANDALA

reka Plamenná

ZÁRMUTKY

MĚSÍČNÍ PLANĚ

DIVOČINA

MECHOVÁ STUDÁNKA

KRÁLOVSKÝ SEKTOR

Královnina reka

POPELAVÉ VRCHY

ARTIS

POLITIČTÍ VLÁDCI KANDALY

JMÉNO	ROLE	SEKTOR
Král Harristan	král	Královský
Princ Corrick	královský vykonavatel	Královský
Barnard Montague (zesnulý)	konzul	Palouk obchodníků*
Allisander Sallister	konzul	Měsíční pláň
Leander Craft (zesnulý)	konzul	Ocelové Město
Jonas Beeching	konzul	Artis
Lissa Marpettová	konzulka	Popelavé vrchy
Roydan Pelham	konzul	Zármutky
Arella Cherryová	konzulka	Slucov
Jasper Gold	konzul	Mechová Studánka

*Známý také pod názvem „Palouk podvodníků“ poté, co tamní konzul Montague úkladně zabil bývalý královský pár, čímž se k moci dostal Harristan a jeho mladší bratr Corrick.

REBELOVÉ

JMÉNO	ROLE
Tessa	lékárnice*
Karri	lékárnice
Lochlan	nádeník v kovárně

*Nyní v královských službách.

POSÁDKA LOVCE ÚSVITU

JMÉNO	ROLE
Rian Blakemore	kapitán
Gwyn Tagasová	první důstojnice
Sablo	druhý důstojník
Marchon	navigátor a zásobovací důstojník
Dabriel	kuchařka

LÉK

Jediným známým lékem na horečku je elixír vyrobený ze sušených květů měsíčníku, který roste jen ve dvou sektorech – na Měsíčních pláních a Popelavých vrších. Tato surovina se mezi jednotlivými sektory přiděluje podle přísných pravidel a její množství je omezené.

Konzul Sallister slíbil poskytnout obyvatelům Kandaly dávku na osm týdnů.

Mnoho občanů se bojí, že to nebude stačit.

KAPITOLA JEDNA

Psanec

Když jsem byl malý kluk, letní noci v Divočině vonívaly po dobrodružství. Čerstvé větve borovic. Mdlá sladkost zimolezu. Někdo měl vždycky rozdělaný oheň a dost kyselého piva, aby mohlo kolovat kolem táboráku. Vzduch rozechvíval živý hovor, oplzlé pijácké odrhovačky nebo nadávky chlapů, kteří zrovna v sázce prohráli poslední drobné.

Teď ale noci prosycuje podtón tlejících těl a většina vater, které tu září, jsou pohřební. Zpěv tu člověk zaslechne jen vzácně.

Zato se pořád dál pije. Nebo možná ještě víc než dřív.

Zvláštní dodávka měsíčnickových lístků sice byla slíbená, ale nechává na sebe čekat. Nikdo tu nikomu z paláce nevěří. Jen pár lidí má ještě důvěru v některého z konzulů. Dokonce i na povstalce, kteří by měli jednat o lepším přístupu k léku, padá podezření lidu.

Fámy – a že se jich šíří požehnaně – jsou plné do nebe volajících hloupostí.

Když se tedy vyskytnu v Divočině, raději na sebe moc neupozorňuju a tiše dělám, co je v mých silách.

V tuhle noční dobu zejí klikaté stezky lesem prázdnotou, přesto se držím ve stínech jako duch, abych nenarazil na noční hlídku. Měsíc u pasu mám obtěžkaný měďáky, část obličeje mi zakrývá rudá škraboška a do čela jsem si stáhl klobouk. V takovém oblečení a v tuhle hodinu by mě vojáci jistě zadrželi. Nebo ještě hůř: rovnou zavřeli do vězení, kde bych v chládku čekal na výslech. A to je to poslední, co bych teď potřeboval.

Sejdu ze stezky a z měšce hbitě vytáhnu pár mincí. První dům je menší než ostatní a má asi jen jednu místnost, ale venku za ním se krčí aspoň kurník a králíkářna. Nikdy jsem neviděl ty, kteří tohle stavení obývají, ale o zvířata se očividně starají dobře. Chci jim tu na sudu se zrním nechat pár drobných, když si všimnu balíčku v mušelínu hned vedle negramotně napsaného vzkazu na zemi v prachu:

ĎEKUJEM!

Když látku opatrně rozvinu, objevím v ní pár sucharů vonících po česneku a sýru.

Není to první dárek, který jsem našel, ale kdykoli se mi něco takového přihodí, stáhne se mi žaludek. Nejraději bych to tu zase nechal, protože já žádné dárky nepotřebuju. Nepomáhám lidem, abych si vydělal.

Jenže tyhle drobné pozornosti pro člověka, který mi je nechává, něco znamenají a já nechci být nezdvohlý.

Zabalím tedy suchary zpět do mušelínu a schovám si balíček do torby. Když nechám na sudu pár penízků, pokračuju dál.

V dalším domě mají několik dětí včetně novorozeněte. Někdy slyším, jak uprostřed noci pláče, a tak našlapuju obzvláště tiše, aby si mě nikdo nevšiml, a mince schovám do kapes oblečení sušícího se venku na šňůře. U příštího stavení nechám peníze na prahu a u toho po něm zase na okenní římse.

Jakmile dojdu k páté chalupě, vysázím měďáky vedle ostří sekery zaseknuté do špalku, když na mě ze stínu vyskočí nějaká postava.

„Ha!“ zašeptá. „A mám tě!“

Trhnu sebou tak prudce, že se mi mince vysypou do trávy. Popadnu topůrko sekery a hbitě se otočím.

Nevím, co budu dělat, jestli je to noční hlídka. Proti kuším toho se sekerou moc nezmůžu. Vojáci sice mají rozkaz nestřílet na všechno, co uvidí, ale slyšel jsem už dost povstalců a psanců vyprávět o jejich násilných činech, abych věděl, že to, co by tihle muži dělat *měli*, ne vždycky odpovídá skutečnosti.

Tak nebo tak, stojím nohama pevně na zemi se sekerou napřaženou k boji.

Postava uskočí a zvedne ruce. „Hej!“

Takže to není noční hlídka. Je to... je to jen nějaká holka. Skoro stejně vysoká jako já, takže bych skoro řekl, že je o něco starší, ale ve tváři se jí ještě zračí měkké dětské rysy a nohy i ruce má pružné a hubené. Stojí tu s holými pažemi ve vybledlé noční košili, jejíž lem vláčí po trávě. Blondaté vlasy si spletla do rozčuchaného copu až někam pod pás.

„Nestojím o potíže,“ řeknu jí.

„Máš sekeru,“ zašeptá tiše, ale vůbec to nezní vystrašeně, „takže já ti žádné rozhodně dělat nebudu.“

Povolím stisk na topůrku a spustím pádné ostří k zemi. „Pak se vrať, odkud jsi přišla, a já si zase půjdu po svých.“

Teď, když nemám „zbraň“, nechá to děvče ruce zase klesnout, ale neodvrátí se. Jen přimhouří oči, aby se na mě znovu podívala, než upře pohled někam do tmy za mými zády. „Jsi tu sám.“

„Ano.“

„Když se tu začaly objevovat mince, bratranec si myslel, že nás zase začali obcházet Weston s Tessou. Ale ty asi nejsi Wes, co?“

„Ne,“ přisvědčím a zadívám se do stínů. Jestlipak se tam mezi stromy skrývá ještě někdo? Od chvíle, kdy se tu vynořila ta holka, mi srdce buší jako splašené.

„No,“ pokračuje tiše, „povídá se, že Weston Lark byl stejně jen králův bratr, princ Corrick.“

„To jsem taky slyšel.“

„Nachytil ho jeden z povstalců,“ pokračuje, „myslím, že to bylo v Artisu. Byl oblečený jako psanec – dokonce měl na sobě i masku. A královská armáda ho pak musela zachraňovat.“

Tak *tohle* se teď opravdu šušká úplně všude. Podívám se na oblohu, která se ještě nezačala rozjasňovat, ale jistě to nebude dlouho trvat. Brzy přijde svítání a já se musím vrátit. Po chvílce zaváhání máchnu sekerou a znovu ji zaseknu do špalku. Ten zvuk se nese lesem tak hlasitě, až se zašklebím. Té holce zaplanou oči, když se zhluboka nadechne, ale já jen přihodím na špalek hrst drobných a otočím se k odchodu.

Ramena mám ztuhlá nervozitou, jak čekám, že ta malá spustí poplach, jenže jsem asi zapomněl, že se lidé v Divočině o druhé víc starají. Místo křiku přeběhne to děvče po trávě, aby se ke mně připojilo.

„Když teda nejsi Weston Lark,“ nadhodí, „jak se potom jmenuješ?“

„Na tom nesejde.“

„Ale máš červenou masku,“ povídá si se mnou dál, jako by se nechumelilo. Nejdřív jsem si myslel, že jí bude tak čtrnáct, patnáct, ale teď mě napadne, že bude asi ještě mladší. „Vypadáš v té škrabošce jako liška. Slyšela jsem, že ta Westonova byla černá.“

„Vrať se domů.“

Moje domluva ale očividně nepomáhá. „Někteří si myslí, že ty tvoje mince jsou jen léčka,“ žvaní dál, zatímco kráčí po mém boku. „A můj strýc ti říká...“

„Léčka?!“ Prudce se otočím, abych si tu žábu prohlédl. „Jak by mohly být peníze odhozené uprostřed noci past?“

„No, povídá se, že princ Corrick *předstíral*, že je Weston Lark, aby lidi lstí přiměl prozradit totožnost pašeráků.“ Upírá na mě vykulené, upřímné oči. „Aby je pak mohl chytit a popravit.“

S pobaveným odfrknutím se znovu rozejdu. „Na člověka, který může katovi kdykoli poslat, koho jen bude chtít, to zní jako příliš mnoho úsilí.“

„Takže si myslíš, že to není pravda?“

„Těžko se mi věří, že by se králův bratr převlékal za *psance*, aby chytal pašeráky.“

„No, ne nadarmo se mu říká *Kruřas Corrick*. Nebo si myslíš, že to král je ten podlý... *auvajs!*“ Klopýtne, a zatímco

poskakuje na jedné noze, popadne mě za loket, aby znovu našla rovnováhu.

Dělá u toho takový rachot, že bych se jí nejraději vytrhl a nechal ji tady, jenže nemám to srdce. Spolknou otrávený povzdych a sklopím hlavu.

Dívka je bosky a ještě pořád drží jednu nohu ve vzduchu. Na patě se jí v měsíčním světle černě leskne šmouha čerstvé krve.

„Je to hodně zlý?“ zeptá se bez sebemenšího záchvěvu v hlase.

„To takhle nepoznám. Posad se.“

Poslechne a položí si chodidlo na koleno druhé nohy. Na trávu vedle skápně čerstvá krev. V ráně se něco zatřpytí – buď ostrý kámen, nebo kousek oceli.

Zašklebí se. „Máma mě zabije.“

„Dělala jsi takový kravál, že to možná noční hlídka stihne dřív,“ odtuším a odhodím torbu na zem. Nato si k ní přidrěpnu, abych jí prohlédl poraněné chodidlo. „Měla jsi se vrátit domů.“

„Chtěla jsem vědět, kdo jsi. Bratranec mi neuvěří, že jsem tě chytila.“

„Však jsi mě taky *nechytila*. A teď drž.“ Vytáhnu z torby suchary v mušelínu a látku opatrně rozbálím. Pak holce přidržím jídlo pod nosem. „Na.“

Zamračí se, ale nakonec si vezme. Nejdřív jí chci ten úlomek z chodidla vytáhnout, ale pak si to rozmyslím a zpřímá se na ni podívám. „Tohle možná bude bolet, ale musíš zůstat potichu.“

Ta malá zatne zuby a odhodlaně přikývne.

Sevru mezi prsty ten ostrý předmět, který jí vězí v noze, a vytáhnu ho ven. Děvče vyjekne a div mi nevytrhne cho-

didlo ze sevření, ale držím ji pevně a zpražím varovným pohledem. Zatají dech a ztuhne.

Teď jí po noze volně stéká krev, ale zastavím ji poskládaným mušelínem, kterým jí hbitě ovážu nohu. Pak jen konce látky natrhnou a upevním celý obvaz uzlem.

Zamrká, aby zahнала slzy, které se jí neúspěšně derou do očí. „Co jsem tam měla? Kámen?“

„Ne,“ zavrtím hlavou, „hrot šípu.“

„Od noční hlídky?“

Pokrčím rameny. „Pravděpodobně od někoho, kdo nosí boty.“

„Děláš si legraci?“

„Až přijdeš domů, pořádně si to opláchni.“ Narovná se, než si nahodím torbu znovu na rameno. Po tomhle si budu muset vymyslet novou trasu, protože to poslední, co teď potřebuju, je, aby na mě někdo čekal ve tmě. A to dokonce ani v případě, že se jedná o holku sotva odrostlou dětským střevíčkům. „Dávej na sebe pozor,“ řeknu ještě. „Už musím běžet.“

Vyškrábe se na nohy bez ohledu na to, že na tu zraněnou kulhá. „Ale já pořád nevím, jak se jmenuješ!“

„Říkej mi, jak chceš,“ odpovím, „stejně tudy už nikdy nepůjdu.“

„Ne!“ zavolá na mě. „Počkej. Prosím. Tohle je moje chyba. Přece bys kvůli mně ne...“ Zlomí se jí hlas, jako by každou chvilku měla spustit pláč. „Ani nevíš, jak všichni potřebujeme...“

Otočím se a zakryju jí ústa rukou. „Vážně sem chceš přilákat vojáky?“

Poděšeně zavrtí hlavou. „Ale tvoje jídlo...“ zamumlá mi do dlaně a podává mi suchary, které jsem jí dal.

Ani nevíš, jak všichni potřebujeme...

Ale vím. Psanci Wes a Tessa toho těmto lidem kdysi dost poskytovali. Slyšel jsem o nich tolik příběhů, že se mi z toho zatočila hlava. Jejich zmizení nenahradím hrstkou odhozených mincí, a tak si ani nejsem jistý, proč to přesto pořád zkouším.

„To jídlo si nech,“ řeknu a nechám ruku klesnout, abych z měšce vylovil další mince. „A hlavně mlč.“ S tím jí je podávám.

Holka se na ně podívá, než je s chvatným pokývnutím shrábne.

V Královském sektoru se rozezní alarm. Děvče poplašeně nadskočí. Já si jen povzdychnu. „Jdi domů.“

„Ale vrátíš se?“ zeptá se.

Přísně se na ni zamračím. „Jen, když budu vědět, že na mě ve tmě zase někdo nečíhá.“

Holka se rozzáří jako sluníčko. „Slibuju.“

„A jak se vlastně jmenuješ *ty*?“ zajímá mě.

„Violet.“

„Tak si hlavně opatruj tu zraněnou nohu, Violet.“

Kývne na souhlas. „Díky, Lišáku.“

To mi vykouzlí úsměv na rtech. Na pozdrav se ještě lehce dotknu krepky klobouku a potom vyrazím zpět do noci.

KAPITOLA DVĚ

Tessa

U stolu sedí pět mužů, z nichž většina chce těm druhým zakroutit krkem, což nám poněkud ztěžuje jednání.

Je tu i další mladá žena, v tomto případě se ale nedo-
mnívám, že by kterákoli z nás měla vražedné úmysly. Kar-
ri zatím jen s největším úsilím zpracovává skutečnost, že
je v paláci. Na všechno kulí hnědé oči a štíhlými prsty si
nervózně pohrává s lemem šatů. Ještě před měsícem by-
chom si o tomhle všem společně špitaly, sdílely spolu sta-
rosti a pokoušely se si navzájem pomoci srovnat se s tím,
co se nám stalo. Jenže teď, když je zamilovaná do jednoho
z vůdců povstalecké frakce a já zase do králova bratra, vy-
rostla mezi námi zeď, z níž mě bolí srdce. Jaká škoda, že
zatím nevím, jak ji zbourat, když mi teď přijde silnější než
hradby kolem Královského sektoru.

Quint pravděpodobně taky nechce nikoho zabíjet.
Správce paláce sedí na opačném konci stolu a dává okatě

najevo, že je tu jen proto, aby zapisoval cokoli, co při jednání padne. Kabát má napůl rozepnutý a do čela mu padá pramínek rezavých kudrlin, zatímco plnicím perem škrábe poznámky do notýsku vázaného v kůži.

Lochlan, vůdce rebelů, trůní po mé levici a občas na Quinta vrhne nepřilíš přátelský pohled. Ten, kdyby mohl, tak tu asi vymorduje *všechny*. Však už to taky jednou zkusil.

„Co to tam píše?“ zeptá se Lochlan. „O co se tu pokoušíte?“

Quint v klidu dokončí větu, než zvedne hlavu. „Jsem tu, abych zdokumentoval vaše požadavky,“ odpoví naprosto vyrovnaným hlasem, „a taky odpověď, které se vám dostane.“

„Ještě jsem o nic nežádal,“ zavrčí Lochlan.

Quinta ale hned tak něco nezastraší. Na vlastní oči jsem viděla, jak si udržel klidnou hlavu, i když kolem hořel Královský sektor, a tak ho trocha slovní agrese sotva rozhodí. Kromě toho je Quint jeden z nejpozornějších a nejcitlivějších lidí, které jsem kdy potkala, a dokáže i v těch nejvyhrocenějších situacích působit na lidi tak, že se v jeho společnosti okamžitě cítí uvolněně.

Nyní odloží pero a natočí papír tak, aby na něj všichni lépe viděli. „Zrovna teď jsem si zapisoval jména všech přítomných,“ vysvětlí suše bez jediného náznaku pohrdání, „společně s datem a místem našeho setkání. Rád vám nechám zhotovit opis, budete-li si přát.“

Lochlan se podívá nejdřív na papír a potom znovu na Quinta. Dál křečovitě zatíná zuby.

„Jen si dělá poznámky,“ řekne mu Karri jemně a mě obdaří omluvným pohledem. Pak položí Lochlanovi dlaň na předloktí, jenže ani to ho očividně neuklidní.

Naproti Karri sedí Allisander Sallister, konzul Měsíčních plání. Správně by měl hnit ve vězení, nebo se spíš houpat na oprátce, jenže trestu smrti o vlásek unikl tvrzením, že nikdo jiný nedokáže sklidit a rozdělit lístky měsíčníku tak efektivně, jak si žádala smlouva o příměří s rebely. Nejhorší na tom bylo, že se pravděpodobně nemýlil. A právě to je také jediný důvod, proč tu s námi vůbec sedí. Osm týdnů není zrovna moc času na to, rozdělit všem léky, když celých čtrnáct dní trvalo už jen všechny zúčastněné svolat do jedné místnosti.

Allisanderovi se ve tváři zračí směs nudy a arogance. S otráveným povzdychem si v jednom kuse zpod stolu vytahuje zlaté kapesní hodinky a okatě se na ně dívá.

„Spěcháte někam, konzule?“ zeptá se Corrick usazený v čele stolu po mé pravici. Jeho hlas zní chladně a modré oči se mu třpytí jako led. Tohle je princ Corrick, kterého jsem se kdysi bála – stejně jako *dosud* mnoho lidí v Kandale.

Kdyby mohl, s radostí by konzula Sallistera okamžitě poslal na hranici.

Konzul zvedne hlavu. „Byl bych *raději* na spoustě míst. Jistě jste mě mohl povolat až poté, co byste vysvětlil přítomným nedoukům, jak probíhá typické oficiální jednání.“

Lochlanova židle skřípne o podlahu, jak vůdce rebelů vstává. „Chceš mě urážet, ty rozmazlenej...“

„To se musíte ptát?“ Sallister si pohladí samolibě bradku. „Inu, asi by mě to nemělo překvapovat.“

„Tak dost,“ učiní jejich hádce přítrž král Harristan a já na něm poznám, že mluví ke konzulu Sallisterovi, Lochlanovi i ke strážím, které se odlepily od stěny, připravené zabránit jakýmkoli potížím. Král samotný ale mluví tiše

a ledově vyrovnaně, když mírným hlasem udílí povely jako muž zvyklý na okamžitou poslušnost. Jeho oči, tmavší než ty bratrovy, ale stále modré, teď sklouznou ke mně. „Tesso, začněte.“

„Ano,“ spustím, „samozřejmě.“ Uhladím si sukni ve snaze uklidnit i své nervy, ale kluzké hedvábní moji úzkost zrovna netiší. Nakonec z toho budu mít místo klidu v duši jen mastné skvrny na šatech.

Kéž bych byla ještě na marodce a počítala tam ve společnosti palácového lékaře dávky měsíčníku. Měření, vážení a lahvičky se o diplomacii nezajímají.

Kdybych si ovšem měla skutečně něco přát, chtěla bych být zpátky v Divočině a plížit se nočními stíny s Wesem po boku. Páčit zámky a krást léky možná bylo nebezpečné – a určitě nelegální –, ale měla jsem u toho vždycky aspoň pocit, že dělám něco, co má smysl.

Zatímco když se tady v paláci pokouším všechny přesvědčit ke spolupráci, připadá mi, že jen všechno komplikuju. Krále Harristana a prince Corricka předcházela pověst krutých a bezcitných lidí tak dlouho, že bude složité přimět kohokoli u tohoto stolu k nějaké dohodě.

Allisander si povzdychne a znovu sklouzne pohledem k hodinkám. Harristan si odkašle.

Corrick se na mě ani nepodívá, ale chopí se pera a něco načmárá do zápisníku, než pero zase odloží. Ten pohyb připoutá moji pozornost, a tak se na ta slova podívám.

Jen kuráž.

Málem se začervenám. Tohle mi říkal, když jsme ještě byli psanci a hrozilo nám nebezpečí, nebo když mě pohled na nemocné lidi tížil tolik, až jsem se bála, že to už nevydržím. Jeho povzbuzení mi ale vždycky pomohlo.

Stejně jako teď.

Lehounce kývnu a rozhlédnu se kolem stolu. „Konzul Sallister slíbil dodávku léku pro celou říši na osm týdnů, ale potom...“

„Měly to být jen dva,“ namítne konzul.

„Osm,“ opraví ho Harristan.

„Mluvil jsem jen o *dvou*. Hned, jak Corrick dal rebelům ten směšný slib, jsem mu říkal, že je osm týdnů nemožných. Než se tohle všechno seběhlo, už jsem upozorňoval, že jarní deště způsobily potíže s dodávkami...“

„Říkal jste, že *mohou* způsobit potíže,“ zavrčí Corrick.

„A ty taky máme,“ pokračuje Allisander. „Pokud mi nezaplatíte za osm týdnů dávek, nemám na mzdy svých pracovníků, takže se pak nemůžete divit, že mi všichni utečou z polí.“

„Takže... žádných osm týdnů léku nebude?“ špitne Karri.

„Bude,“ řekne král hlasem, který nepřipouští žádné další debaty. „Konzul Sallister nám něco slíbil, na což máme záznamy i svědky. Pokud jste přestal platit své pracovníky, konzule, můžete ta pole obdělávat sám. Pokračujte, Tesso.“

Zhluboka se nadechnu. „Podělila jsem se o své poznatky s palácovými lékaři a společně jsme došli k názoru, že když měsíčník smícháme s olejem z růžových semínek, prodloužíme účinnost elixíru, a tím snad také zajistíme větší účinnost v menších dávkách.“

„Nebo tím zabijete víc lidí,“ ozve se konzul Sallister a zní u toho, jako by mu taková eventualita pranic nevadila.

„Možná byste mohl čekat ve vězení,“ procedí Corrick ledově mezi zuby. „Jsem si jistý, že by Quint milerád pořídil opis jednání i pro vás.“

„Tesso,“ pobídne mě Harristan tak klidně, jako by ani jeden z těch dvou neřekl slova. „Pokračujte.“

„Kdybychom dávky takto upravili, mohli bychom z osmi týdnů udělat *dvanáct*...“

„Má ten chlap pravdu?“ zeptá se Lochlan. „Mohlo by víc lidí umřít?“

„Nemyslím,“ odpovím upřímně. „Když jsem roznášela léky v Divočině, dávali jsme jim podobnou dávku a sami viděli, že to fungovalo.“

Lochlan mě provrtává pohledem. „To říkáš ty.“

Já ale očima neuhnu. „I ty ses přece přesvědčil na vlastní oči. Víš, že nám lidí věřili.“

„Věřili *vám*,“ podívá se na Corricka, „ale kdo má důvěru v královského vykonavatele, když si sundá masku?“

Čekám, že po něm Corrick něco nepěkného štekne jako před chvílí na Allisandera, ale ten se místo toho Lochlanovi zadívá do očí. „A právě to chci změnit.“ Na chvilku se odmlčí. „V tomto navíc nemusíte věřit mně, protože já ani netvrdím, že jsem lékárník. Tessa má pravdu. Taky jsem viděl, jak její dávkování zabíralo.“

Lochlan se ani nepohne. Je jasné, že nevěří nikomu.

Quintovo pero škrábe o papír a protíná tíživé ticho. Tak si říkám, jestli zapisuje jen to, co bylo řečeno, nebo zda zaznamenává daleko víc. Quintovi totiž neunikne vůbec nic. Počítám, že zachycuje každý pohyb a každé přenesení váhy.

„Já Tesse věřím,“ ozve se tiše Karri.

Lochlan se na ni podívá a něco v jeho výrazu rázem zněžní. Poté co zburcoval dav, který málem zabil Corricka, a později vedl vražedné povstání až do Královského sektoru, se mi v něm těžko hledá něco, za co by ho někdo

dokázal mít rád, ale pokaždé, když se na Karri takhle podívá, píchne mě u srdce a já si uvědomím, že mu *opravdu* záleží nejen na ní, ale také na všech ostatních v království.

Stejně jako mně.

„Takže by nám to dávkování získalo víc času,“ řekne nakonec Lochlan. „A potom? Co se stane, až těch dvanáct týdnů uplyne?“

„Pokud ostatním dokážeme, že v Divočině zabrala i nižší dávka měsíčníku,“ vysvětluju, „povzbudíme lidi v ostatních sektorech, aby také přešli na nižší dávky, což by vedlo k tomu, že se mezi občany dostane léku více.“

„Takže testujete léky na těch, kteří jsou tak chudí, že nemají na výběr?“ zeptá se Lochlan.

„Ne! Takhle bych to nikdy nenazvala.“

„Ano,“ řekne Allisander.

„Testujeme je i na něm,“ ozve se Corrick, „jen to zatím neví.“

Konzul vtáhne ostře vzduch do plic. Z očí mu srší tisíc blesků.

„Copak?“ protáhne Corrick. „Snad jste si, pane konzule, nemyslel, že budeme obyvatelstvo šidit a sami brát plnou dávku?“

„Tohle je absurdní!“ vyjekne Sallister. „Vy...vy kupujete plné dávky a pak...“

„S nimi hospodaříme tak, aby nám déle vydržely,“ dokončí za něj Harristan.

Karri se usměje. Potom se podívá na Lochlana. „Vidíš?“ zacvrliká vesele. „Já Tesse věřím.“

Vděčně se na ni zazubím.

Jen Lochlan se neusmívá. „Já nevěřím ani jednomu z nich.“ Odmlčí se. „Nemůžu takové zprávy donést

ostatním – taky by v to neměli důvěru. Dejte tu plnou dávku *nám* a nový lék testujte tady.“

„Důvěra musí být oboustranná,“ namítne Harristan.

„Ještě jste neřekl, co se stane po uplynutí těch dvanácti týdnů,“ řekne Lochlan.

„Doufáme, že lidé pochopí, že menší dávka zajistí zdraví více lidem, a tak budou ochotní...“

Lochlan si jen posměšně odfrkne. „Copak to nechápete?“ Zamračí se na mě. „Polovina lidí v tomto sektoru sedí na měsíčníku, který si tu křečkuje celé měsíce. A vy *doufáte*, že si ho za pár týdnů budou brát méně, protože tvrdíte, že nižší dávky zabírají lidem v Divočině?“ Teď se zaškaredí i na Allisandera. „Vy taky zrovna nevypadáte, jako byste do toho plánu vkládal naději.“

„Je mi úplně jedno, co se stane s lidmi v Divočině,“ protáhne Allisander, „a pokud chcete víc léku než množství, které budu nucen dodat, pak si ho kupte.“ Nato sklouzne pohledem k povstalcově obvázané levici, která je ještě v dlaze poté, co mu ji Corrick ve vězení zlomil. „Ach ano. Předpokládám, že s tím zraněním v kovárně pracovat nemůžete, je to tak? Jste nucen žebrot? A pod záminkou *pomoci*...“

Lochlan se po něm bleskově natáhne přes stůl.

Nebo to aspoň zkusí, než ho popadnou dva vojáci a silou mu zabrání se na konzula vrhnout. Vůdce povstalců tak jen převrhne dvě sklenky, až voda vystříkne na leštěné dřevo. Allisander nakvašeně povytáhne obočí a odsune se na židli od stolu, jinak se ale ani v nejmenším nesnaží ten nepořádek odstranit. Od stěny se odlepí sluha s připraveným hadrem.

Zatímco se s ním stráže perou, nadává Lochlan jako špaček. Vojáci mu ale nakonec zjevně zkroutí i zraněnou

ruku, protože tok jeho sprostáren zastaví bolestné zajíknutí a na čele mu vyskočí krůpěje potu.

„Udělej něco,“ zašeptám Corrickovi.

Jeho modré oči se zadívají do těch mých. „Že bych je oba pověsil?“

„Corricku,“ vydechnu, protože si nejsem tak úplně jistá, že to myslel z legrace.

„Tady se provinili oba,“ řekne nahlas, aby to všichni slyšeli. „Pokud na sebe vy dva chcete útočit, nikdy se nikam nepohneme.“

„Dobře,“ procedí mezi zuby Lochlan. „Tak už mě ale pusťte.“

Karri vstala ze židle a těká pohledem mezi svým milým a mnou. Strážce upírají oči ke králi.

„Nechte ho,“ poručí Harristan a podívá se na Allisandera. „A vy, konzule, už budete zticha. Pokud nedokážete mluvit s dobrým úmyslem, nebudete mluvit vůbec.“

„Já ale mluvím s dobrým úmyslem, Výsosti,“ pronese Allisander s neskrývaným pohrdáním. „Můžete mi zakázat přístup na jednání, snížit mi dávky a dělat, co budete chtít, ale v tomto bodě se s tím neotesancem shoduju. Sektory nepřijmou hypotézy testované na lidech, kteří nemají co ztratit. Na těch, kteří mají motivaci *lhát*, když jim z toho bude koukat další pomoc zadarmo. Nejsou to jen rebelové, jejichž důvěru si musíte získat.“

Corrick s Harristanem si vymění pohled. Quint dál škrábe něco na papír.

„Lidé přece nebudou *lhát*,“ řekne Karri rozezleně.

Allisander teď svůj povýšený pohled obrátí na ni. „Zrovna vaši lidé byli ochotní vypálit celý Královský sektor, takže pochybuju, že by nebyli schopní lži.“

Ať konzula Sallistera nenávidím, jak chci, musím přiznat, že se tak úplně nemýlí. Nejde jen o to, přesvědčit rebely, aby věnovali svoji důvěru králi a jeho bratrovi. A vlastně...hlavně *mně*. Musí mi uvěřit i *všichni ostatní*.

Lochlan si trhnutím upraví šaty a klesne zpět na židli. „Nikdo tady nelže. I *my* jsme přišli s dobrým úmyslem, pamatujete?“

„Protože jste jen o vlásek unikli katovi?“ odfrkne Allisander.

„To ty taky,“ štekne Lochlan.

„A *dost*,“ zavrčí Harristan. V hlase mu tepe zlost. Mělce se nadechne a odkašle si. Hned dvakrát.

Dívám se, jak Corrick zaměří pozornost na bratra. Král už celé měsíce skrývá kašel. Nejdřív jsem si myslela, že to bude tím, že skutečně potřebuje víc léku kvůli vleklé chorobě z dětství. Allisander sice přiznal, že do paláce nedodával čistý měsíčník, ale ten problém byl vyřešen před celými týdny. Králův kašel měl už tedy dávno pominout.

Jenže se tak nestalo.

Quintovo pero se zastaví. Správce paláce zvedne oči, během okamžiku zhodnotí celou situaci a oznámí: „Finne, myslím, že přišel čas na drobné občerstvení.“

Od stěny se odlepí sluha a královo pokašlávání zanikne v řinkotu porcelánu a příborů.

Corrick dál zírá na bratra. Tváří mu probleskne starost o Harristana. Stane se to tak rychle, že si toho skoro nikdo nevšimne.

Seberu vlastní pero, natáhnu se a zakroužkuju slova, která mi před chvilkou sám napsal.

Jen kuráž.

To gesto ke mně přitáhne jeho pohled a Corrlick krátce kývne, ale obava se mu z očí nevytratí. Kéž bych ho mohla vzít za ruku nebo mu zašeptat pár povzbudivých slov, ale ani jedno by teď neuvítal. Všechno je tak nejisté. Nechci ho ještě oslabit.

Finn zatím před každého kolem stolu postaví šálek s čajem a talířek s křehkým pečivem posypaným čokoládou, měsíčkem jablka hned vedle malilinkaté misky s medem a s na plátky nakrájenou jahodou poprášenou růžovým cukrem.

Karri na to všechno jen kulí oči. Ještě si pamatuju, jak jsem sama podobně zírala.

Lochlan se na jídlo nepřátelsky mračí.

Allisander se tváří znuděně.

Král si usrkl čaje, což očividně zastavilo jeho záchvat kašle. Kéž by ho nemusel skrývat. Nechce, aby ho měli za slabého, ale jsem si jistá, že kdyby svou nemoc přiznal, opak by byl pravdou. Jistě by díky tomu přirostl svým poddaným k srdci, kdyby ukázal, že je stejně zranitelný jako oni.

Jenže zároveň chápu, proč tohle nechce. Rodiče obou bratrů byli zavražděni přímo před jejich očima, a tak rozumím jejich obavám.

I mně zabili tátu s mámou, zatímco jsem se dívala.

Karri vypadá, jako by se bála těch dobrot na talíři dotknout, a tak se na ni usměju a sama zvednu dílek jablka a namočím ho do medu. „Ty jabka jsou z toho nejlepší,“ řeknu jí.

Karri se usměje a nakonec se přece jen odváží si kousek ovoce podat z talíře.

Lochlan zaváhá, ale snad i jeho příliš láká luxusní svačinka, protože Karrinin pohyb napodobí. Není to sice tak úplně ústupek, ale skoro mi ho to připomíná.

Venku na chodbě se ozývají hlasy, ale přes zavřené dveře nerozeznám slova. Přesto je nezvyklé, aby někdo v blízkosti královských komnat takhle hulákal. Kromě stráží v místnosti jich ještě přinejmenším půl tuctu hlídá na druhé straně dveří.

Harristan se letmo podívá na Corricka, který zase sklouzne pohledem k jednomu z vojáků a ke Quintovi v bizarním tichém rozhovoru, který ovšem ve vteřinách mezi úderý srdce vydá na knihu.

Quint odloží pero a zvedne se od stolu. „Hned se vrátím.“ U dveří se k němu připojí jeden ze strážných.

Karri se na mě podívá. „Co se děje?“ zašeptá.

Nechci se hned bát, ale srdce mi najednou buší jako splašené. Když nedávno rebelové začali bombardovat palác, byla jsem u toho. „Já... Já nevím...“

Corrick mě vezme za ruku. „Jen palácová záležitost,“ prohodí, jak by se nechumelilo, „není třeba se obávat.“

I přes uklidňující slova ale cítím citelné napětí v jeho dlani.

Teď už nikdo nejí. Dokonce i konzul Sallister se tváří nervózně.

Za necelou minutu se naštěstí vrátí Quint, skloní se ke králi a něco mu tiše zašeptá. Harristan je dostatečně dobře vyškolený ve dvorské politice, aby na sobě nedal znát vůbec nic. Jeho zrak ale přesto najde Corricka.

„Zdá se, že zbytek našeho setkání budeme muset přesunout na později,“ oznámí Quint s ledovým klidem, „protože se vyskytla záležitost, která si žádá královu okamžitou pozornost.“

„Jaká záležitost?“ uhodí na něj Lochlan.

„Obávám se, že mi nepřisluší to rozvádět...“

„Trvalo dva týdny, než jsme se tu sešli! Nehodlám se nechat další lští přesvědčit, abych čekal ještě déle.“ Vůdce povstalců se rozhlédne kolem stolu. „Zvláště, když vím, že všichni ostatní hned uslyší, co se seběhlo tak důležitého.“

Quint nabere ostře vzduch do plic, ale Harristan zvedne ruku. „Máte pravdu. A uslyší to nejen všichni zde. Pokud ta loď přistála už před několika hodinami, v Královském sektoru se už jistě šíří fámy.“

„Loď?“ podiví se Corrick. „Jaká loď?“

„Právě k nám dorazil emisar z Ostriáru,“ oznámí Harristan.

Prudce se otočím na Corricka. Ostriár je země sousedící na západě s Kandalou. Dělí ji od nás široká, nebezpečná řeka. Kvůli obtížnému cestování a těžkým horečkám se mezi našimi říšemi nikdy nerozvinuly obchodní vztahy. Před několika týdny jsem se ale Corricka zeptala, zda existuje šance, že by nám lék poskytl právě Ostriár. Tehdy mi na to odpověděl, že je nemožné to zjistit a bylo by příliš drahé se o to být jen *pokoušet*.

Jediný Corrickův pohled mi řekne, že i on si na náš rozhovor pamatuje.

„Takže k nám Ostriár poslal emisara?“

„Ne tak úplně,“ odpoví Quint.

„Oni k nám nikoho nevypravili,“ Harristan si promne šiji, což je za celé dnešní jednání jeho první známka nervozity, „ale my očividně před šesti lety ano.“

KAPITOLA TŘI

Corrick

Když jsem byl malý, žil jsem si jako ve vatičce, ale zdaleka ne tolik jako Harristan. Jako věčně churavějšího dědice trůnu ho rozmazlovali a bránili před světem, zatímco ošetřovatelky ani lékaři nikdy nebyli daleko. Pokud byl v místnosti on, sluhové pilně přikládali do ohně, on také dostával ty nejspolehlivější koně a kočáry, do nichž nejméně táhlo, nejgeniálnější učitele a instruktory. Se mnou si – jako s druhým a *zdravým* synem – nikdo takové starosti nedělal. Já jsem směl jezdit na hony do hustě zalesněných částí Kandaly a cválat na koních, kteří byli pro šlechtice příliš nepoddajní. A kočár? S tím jsem se nikdy nezatežoval. Škola? Tam mě směli učitelé i klepnout přes prsty. V aréně jsem se pak směl utkávat, s kým jsem si jen přál, protože si nikdo ve zbrojnici nemusel lámat hlavu s tím, že jsem si z takového boje občas odnesl modřinu.

Přesto jsem žil pod ochranou stráží a rádců, kteří mě drželi zkrátka na uzdě, ačkoli jsem si to často neuvědomoval.

Harristan to ale věděl. To on mě naučil, jak se v noci vyplížit z paláce a zmizet v Divočině. Už i proto bylo těžké před ním má noční dobrodružství s Tessou utajit.

Ještě teď mě často překvapuje, že na to nikdy nepřišel, protože byl vždycky o moc chytřejší, než si naši rodiče uvědomovali.

A i teď je mazaný jako liška. Myslel jsem, že bude chtít jít do trůnního sálu pozdravit naše návštěvníky, ale nejdřív poručil Quintovi, aby „emisarovi“ zajistil veškeré pohodlí, a potom si mě pozval k sobě do komnat.

„Myslíš, že by to mohla být pravda?“ zeptám se ho.

Bratr klesne do židle u stolu a zadívá se z okna. „Pokud ano, pak ho poslal ještě náš otec.“

„Před pěti lety ti bylo sedmnáct. Pamatuješ si, že by se někdo zmiňoval o tom, že někdy nějaká loď do Ostriáru doplula?“

Čekám, že mě zpraží pohledem a hlasitě si povzdychne, jako by chtěl říct: *Já přece vím, jak starý jsem tehdy byl, Cory.* Jenže Harristan mlčí, chvílku nad tím uvažuje, a jak se dívá do sluníčka, rýsuje se mu mezi obočím zamyšlená vráska. Je znepokojený.

„Ne,“ řekne nakonec. „Otec mě nezasvěcoval do všech státních záležitostí.“

Pokud mě ale paměť neklame, do většiny ano. Já jsem se takových jednání začal účastnit až ve čtrnácti a třásl jsem se nedočkavostí, až zjistím, jakou fascinující práci otec a jeho rádcí na takových schůzích odvádí. Rychle jsem však zjistil, že tam vládne jen nekonečná nuda.

Tedy přinejmenším do chvíle o rok později, kdy do sálu vtrhli nájemní vrazi a zabili nám před očima oba rodiče.

„Allisander si na ty debaty o emisarech pamatuje, ale také neví o tom, že by král do Ostriáru někoho skutečně poslal,“ řekne Harristan. „Ovšem tehdy byl konzulem jeho otec. Poslal jsem vzkaz ostatním, abych zjistil, zda si některý z nich pamatuje, že by náš táta něco takového kdy zařizoval.“

„Od chvíle, kdy jsi usedl na trůn, jsem o tom neslyšel ani slovo,“ řeknu. „Pár konzulů se nám tu prostrídalo, ale o neznámém diplomatovi by se snad někdo občas zmínil?“

„Souhlasím.“ Harristan se na chvíli zamyslí. „A taky netuším, koho tam otec tak mohl poslat. Většina stavitelů lodí považuje řeku Plamennou za téměř nesplavnou. Nevím, kolik se u nás najde námořníků, kteří by její přeplavení riskovali bez toho, aniž bychom jim za to dali truhlici plnou stříbrňáků.“

V tom se bratr nemýlí. Před pár týdny se mě Tessa napřímo zeptala, jestli bychom nemohli dovážet měsíčník z Ostriáru. Ještě si dobře pamatuju plamínky naděje v jejích očích a jak moc bolesti mě stálo, když jsem je musel zase uhasit. V Divočině jsem si mohl hrát na hrdinu, ale jako princ Corrick mám ruce svázané tuctem různých uzlů.

Odpověděl jsem jí, že taková akce by byla nákladná a složitá. Občas se někomu sice podařilo Plamennou přelout, ale je to vzácný úkaz. Severní část toku oplývá hlubokými peřejemi a ledovými krami, zatímco v té jižní číhají pod hladinou zrádná skaliska, která už rozbila tolik lodí, že se o nich dokonce zpívá hospodská odrhovačka: Plamenná dělá z milenek vdovy.

„Emisar přistál v Artisu,“ řeknu, „takže po Plamenné sem nepřišel. Musel tedy cestovat po Královnině řece.“

„Takže se domníváš, že se sem dostal *přes oceán*? Tomu se mi chce věřit ještě méně. A i kdyby to nakrásně byla pravda – proč by přistál zrovna v Artisu, když ve Sluncově a na Palouku obchodníků jsou také přístavy? Musel by obeplout polovinu Kandaly a potom zamířit nahoru proti proudu Královniny řeky, aby se do Artisu vůbec dostal.“

V tomhle všem má bratr pravdu. Chvilku přemýšlím. „Artis je přístav nejbliž Královskému sektoru. Quint říkal, že ten emisar zamířil přímo tam a ohlásil svůj příjezd. To by byl na někoho s nekalými plány dost troufalý postup.“

„Poslal jsem strážce pro loďní knihy,“ řekne Harristan. „A také pro vlajku. Pokud byla opravdu tak dlouho na vodě, bude pěkně zašlá a otrhaná. Měl by existovat nějaký důkaz, že ten člověk opravdu původně pochází z Kandaly.“

Nadechne se, aby pokračoval, ale místo toho zakašle do ohbí lokte. Podrážděně se zamračí.

„Ještě pořád kašleš,“ řeknu. „Všiml jsem si toho už na schůzi.“

„Nic mi není.“

Vstanu ze židle. „Dojdu pro Tessu. Ta už ti domluví.“

„A já ji pošlu obratem zase pryč. Trápí nás teď daleko naléhavější záležitosti.“ Znovu zakašle, ale tentokrát jen lehce. Pak se na mě zamračí, když vidí, že se nehodlám zase posadit. „Vskutku, Corricku. Tenhle emisar se nemohl objevit v horší okamžik. Poté, jak se Allisander choval k těm povstalcům, se Lochlan vrátí do Divočiny se zprávou, jak plánujeme naše divoké hypotézy testovat na chudém lidu.“

„Nemyslím si, že by Lochlan rozšiřoval něco takového,“ namítnu.

Bratr zvedne hlavu. „Opravdu?“

„Ano. Domnívám se totiž, že to bude daleko horší.“
Založím si ruce na hrudi a znovu se nakloním nad stůl.
„Bude všude vykládat, že nám na jejich žádosti nezáleží,
že jejich úsilí bylo marné a my žádnou skutečnou změnu
neplánujeme – jen klam a podraz.“

Harristan nasadí zoufalý pohled. „Aha. A *to* je všechno?“

„Samozřejmě, že ne. Počítám, že ten chlap už teď volá
po revoluci.“

Harristan si s povzdychem pročísně rukou vlasy. „A bu-
deme tam, kde jsme začali.“

Měl bych se s ním hádat, jenže nemůžu. Bratr má pravdu.

Tessa do těch jednání vkládala tolik naděje, jenže nic
na naší situaci není snadné. Kdyby bylo, už bychom vše
vyřešili dávno. Jednou naznačila, že bratr může lusknutím
prstů proměnit svá přání v zákon. Kéž by to tak bylo. Kéž
bych to dokázal *já*. Nechci, aby v ní život v paláci uhasil
veškerou naději jako v tolika jiných.

Harristan se tváří vážně a já asi také nevyhlížím o moc
veseleji.

„Půjdeme tedy zjistit, jaké novinky nám ten emisar při-
náší?“ navrhu. „Možná, že nám přivezl loď plnou mě-
síčníku a my budeme moct shodit Allisandera ze střechy
paláce.“

Je to jen žert, ale Harristan se nesměje. Také se ale nemá
k odchodu. Jeho zrak znovu padne někam k oknu.

Kdokoli jiný by ho mohl podezírat, že schválně zdr-
žuje, ale já dobře vím, že nedělá nic bez rozmyslu. Je to
král a celý svět by se mohl točit podle jeho rozmaru, jen-
že Harristan své pozice nikdy nezneužívá k manipulacím.
Jak se jeho mlčení táhne, napadne mě, jestli za bratrovým

rozhodnutím stáhnout se nejdřív *sem* a nejt okamžitě pozdravit hosty nevězí nějaká hlubší myšlenka.

„Ty se s tím emisarem nechceš potkat?“ hlesnu tiše.

„Mám o tom všem své pochyby,“ odpoví.

„Ale proč?“

Lehce zavrtí hlavou. „Uběhla už spousta času. Tohle nikdo nečekal. Proč připlul zrovna teď?“ Odmlčí se. „Už jednou nás napadli. Matka a otec byli tehdy také překvapení.“

Nic neřeknu. Dobře si na to vzpomínám.

Najednou na dveře zaklepe jeden ze strážných. „Dále!“ houkne Harristan.

Dveře se rozletí a voják v nich ohlásí: „Pan Quint si žádá audienci, Vaše Veličenstvo.“

„Pošlete ho dovnitř, Thorine.“

Harristanův hlas zní klidně, což by mě asi nemělo překvapovat, jenže se stejně podívím. S Quintem jsme už mnoho let blízcí přátelé, a tak ho bratr kvůli mně neochotně toleruje, ale za kamarády bych ty dva rozhodně neoznačil. Sám jsem byl svědkem nejedné chvíle, kdy ho král naprosto bez okolků poslal *pryč*. Quint občas působí trochu roztržitě a pateticky, takže ho mnoho lidí v paláci má za poněkud... *přemrštěného*.

Spočítal bych na prstech jedné ruky, kolikrát ho bratr pozval dál, aniž by se aspoň zeptal, co po něm správce palácových záležitostí *zase* chce.

Ta loď z Ostriáru ho tedy musí skutečně znepokojovat.

Quint napochoduje přímo do komnaty. Pokud ho královo pozvání překvapilo, nedává to na sobě znát. „Kapitán Rian Blakemore byl společně s prvním důstojníkem uveden do Bílého pokoje.“ Otevře notýsek, který si za každých okolností nosí s sebou. „Je to poručice Gwyn Tagasová.“

Kapitán Rian Blakemore. To příjmení mi nic neříká, a to znám všechny důležité lidi v Královském sektoru. Podívám se na Harristana, abych zjistil, zda to jméno už slyšel on.

Bratr mi oplátí pohled a zavrtí hlavou. Quintovi pak řekne: „Vrátily už se stráže s palubním deníkem?“

„Ne, Výsosti.“ Quint zaklapne notýsek. „Kapitán Blakemore nám sdělil, že připlul i s menší posádkou, která zůstala na lodi. Poprosil jsem naše vojáky, aby tuto informaci ověřili.“

„Myslíš, že mluví pravdu?“ zeptám se.

„To skutečně ano. Jeho původní tvrzení se zatím ani v nejmenším nezměnilo. Prý odplul do Ostriáru před šesti lety jako součást kontingentu, který měl zjistit, zda by bylo možné navázat styky s tamním dvorem. Teď se vrací se zprávami o cestě.“

„S jakými zprávami?“ zeptá se Harristan.

Quint si odkašle. „Tvrdí, že dostal pokyn setkat se jen s králem. A o samotě.“

„Nepřichází v úvahu,“ zamítnu.

„Vojáci ho prohledali a nenašli u něj jedinou zbraň. Nic po nás nežádá. Trpělivě čeká a zdá se, že má dobré vychování. A vlastně je i docela srdečný.“

„Konzul Barnard také nikdy nezvýšil hlas,“ namítne Harristan, „a přesto zosnoval úkladnou vraždu našich rodičů.“

„Nejdřív se s ním potkám já,“ rozhodnu. „Jaké zprávy po šesti letech asi tak mohl dovězt?“

„Otec jistě neočekával, že se jeho cesta takhle protáhne,“ dodá Harristan. „Jak vám to vysvětlil?“

„No, král Lucas neposlal přímo kapitána Blakemorea,“ vysvětlí Quint. „Ten byl jen součástí výpravy. Nestabilní si-

tuace na ostriárském trůnu pak způsobila, že chvíli trvalo, než se mohl vydat na cestu domů.“

Vyměním si s Harristanem pohled. „Co přesně to znamená?“

„Jen to, že kapitán odjížděl z Kandaly jako mladík, zatímco diplomat, kterého tam král Lucas původně poslal, byl jeho otec.“

I přes Quintova slova jsem očekával někoho staršího. Zmínka o *mladíkovi* a hodnost lodního kapitána mě připravila na to, že tu uvidím třicátníka, ale když vkročím do Bílého pokoje, zjistím, že kapitán Blakemore není o moc starší než já sám. A rozhodně nemá více let než Harristan. Zdobí ho husté černé vlasy a oči spíš šedé než modré. Ostře řezanou čelist má hladce oholenou a kůži opálenou jako někdo, kdo tráví celé dny na slunci. Kdybych nevěděl, kdo je kdo, za kapitánku bych považoval spíš ženu po jeho boku. Poručice Gwyn Tagasová má už určitě přes čtyřicet, ošlehanou kůži barvy naplaveného dřeva a krátké tmavé vlasy jí prokvétají stříbrem.

Když s Quintem vejdemo do místnosti, oba vstanou a očima sledují šest vojáků, kteří se rozmístí kolem stěn. Pozorně sleduju, zda to kapitána nebo jeho první důstojnici znepokojí, ale oba zůstávají nadále ledově klidní, nebo to aspoň dokážou dokonale předstírat. Oblečení jsou tak, jako by přišli přímo z lodi: mají na sobě kalhoty z hrubého plátna, tuniky ze sukna a kapitán ještě ledabyle zapnutý kabát. Nic na nich nevypovídá o bohatství nebo statusu diplomatů. Na druhou stranu ale právě stojí v jedné z nejkrásnějších

komnat v horním patře královského paláce a žádný z nich na ten luxus užasle nezírá jako Lochlan s Karri, kteří se během naší nepřiliš podařené schůzky tvářili, jako by měli omdlít ohromením už jen z toho, jak se u nás servíruje jídlo.

„Kapitáne Blakemore,“ osloví ho Quint, „dovolte, abych vám představil současného královského vykonavatele, prince Corricka.“

Pokud kapitána zklamalo, že vidí místo bratra nejdřív mě, nedává na sobě nic znát. S dlaní u pasu se pokloní, jako by se v královských kruzích pohyboval celý život. „Vaše Výsosti,“ řekne.

„Kapitáne.“ Pak se podívám na ženu hned za ním. „Počítám, že vy jste poručík Tagasová?“

„Ano, Výsosti,“ přisvědčí a též se ukloní, ačkoli při tom zdaleka nepůsobí tak elegantně jako Blakemore. Kolem očí se jí usadilo obezřetné napětí, které bych u něj hledal marně. Ona však přece jen není údajný emisar, takže je možná zvyklá pozorně sledovat své okolí.

„Posadíme se?“ Pobídnu je gestem ruky.

Zaujmeme svá místa na židlích a Quint na okamžik poodstoupí, aby udělil pokyny sluhovi. Vsadil bych se, že zrovna objednává jídlo. Já hlad sice nemám, ale jídlo vždycy umělo dokonale rozbít bariéry mezi lidmi, a tak se aspoň povrtám v tom, co nám přinesou.

„Rozumím, že máte za sebou dlouhou cestu,“ spustím. „Pan Quint říkal, že putujete už šest let, takže máte určitě hlad.“

V mém hlase zaznívá nepatrný osten a já si hned všimnu chvíle, kdy ho kapitán zaregistruje také, protože lehounce zvedne koutek úst. „Cítím, že náš příběh už vyvolal jistě pochyby.“

„A to víc než jen pár.“

„Rád vám zodpovím všechny dotazy,“ řekne kapitán.

„Dobře chápu vaši opatrnost.“

Už je mi jasné, proč ho Quint označil za vychované-
ho a srdečného. Ten muž totiž nevypadá ani v nejmenším
podezřele. Je snad i přímější než většina našich konzulů
a dvořanů, kteří do svých uhlazených slov často vkládají
zlé dvojsmysly.

Pokud ale kapitán chce mluvit zpříma, rád se k němu
přidám.

„Do Ostriáru poslal starý král vašeho otce,“ spustím.

„Ano.“

„A kde je váš otec teď?“

„Mrtev,“ odpoví kapitán jednoduše a bez emocí. „Stejně
jako ten váš.“

Quint zrovna mířil ke stolu, ale sotva kapitánova slo-
va uslyšel, zastavil se. Teď se určitě v duchu ptá, jak tu no-
vinku přijmu.

Poručík Tagasová si povzdychne. „*Riane*,“ zamumlá si
pod nos.

„Ale oni jsou skutečně mrtví,“ ohradí se kapitán Blake-
more. Jeho oči se stále upírají do těch mých, když nenuce-
ně pokrčí rameny. „Oba už nežijí.“

Najednou se nedokážu rozhodnout, zda se mi ten chla-
pík líbí, nebo bych ho raději shodil ze střechy paláce spo-
lečně s konzulem Sallisterem.

„A vy jste se pak ujal jeho povinností?“ zeptám se.

„Samozřejmě. Je synovou povinností pokračovat v ot-
cově odkazu, nemyslíte?“

Pronese to stejně pevně jako všechno ostatní předtím,
ale dobře pocítím skryté ostří podobné tomu, které jsem

mu dal okusit před chvílí já. Chvilku si počká, aby se přesvědčil, že šel do živého, a potom pokračuje, jako by snad ani nečekal odpověď.

„Vím, že si původní cesta vyžádala hodně prostředků,“ řekne. „Možná jsem byl tehdy velmi mladý, ale neušlo mi, na jak důležitou misi se otec vydal.“

„Zato *já* pořád tak úplně nevím, proč na cestě do Ostriáru tak záleželo,“ namítne, „a také jsem ještě nikdy neslyšel vaše příjmení, kapitáne Blakemore. Ani můj bratr si na něj nevzpomíná.“

„Prosím, Výsosti,“ ozve se kapitán, „říkejte mi raději Riane.“

Jasně naznačuje, že bych mu i já měl nabídnout tykáni, ale jsem dost malicherný na to, abych to zatím prostě ignoroval. „Budu vás spíš nazývat vězněm, pokud mi lépe nevysvětlíte, co tu děláte.“

Zaslechnu, jak si Quint po mém boku povzdychne podobně jako před chvílí Tagasová. Neřekne ani slovo, přesto v hlavě jasně slyším jeho hlas. *Vážně, Corricku?*

Rian se usměje. „Neměl jsem v úmyslu vás klamat – jen jsem chtěl být zdvořilý. Chápu, že ztráta vašeho otce i *toho mého* nás dostala tak trochu do slepé uličky. Je mi jasné, že už jste poslal vojáky prohledat mi loď. Najdete tam jak palubní deník z otcovy první cesty do Ostriáru, tak ten můj z plavby zpáteční. Přiznávám, že moje posádka se skládá výlučně z ostriárských občanů, takže mezi ní mnoho odpovědí nenajdete, ale rád vám dovolím, abyste se ptal, co srdce ráčí.“

„A to také udělám,“ odpovím.

„Dobře.“ Kývne, ale potom zaváhá. „Jsou to dobří lidé a jistě budou mluvit upřímně. Jen mi slibte, že jim neublíte, pokud se vám nebude líbit to, co vám povědí.“

Překvapeně zvednu obočí. „Proč bych jim měl ubližovat.“

„Už jsem slyšel o vaší *reputaci*, Výsosti,“ oznámí mi klidně. Mluví tiše, přesto mám pocit, že tu vypálil ránu z děla.

Quint si odkašle. „Domnívám se, že by nám teď přišel k duhu šálek...“

Zvednutím ruky ho umlčím, aniž bych odtrhl oči od Riana. „Jste zpátky pouhých pár chvil a už jste slyšel, co se o mně povídá?“

„To by vám mělo prozradit, jak ohromující máte pověst.“

Slovo *ohromující* zní z jeho úst, jako by tím myslel něco úplně jiného. Přesto mi nabídl jedno slabé místo, byť jen nepatrné – záleží mu na osudu jeho posádky a námořníkům zase leží na srdci *on*, pokud můžu soudit podle toho, jak ho oslovila první důstojnice.

„Pořád mám pocit, že se náš rozhovor točí v kruhu,“ řeknu. „Pokud nechcete, aby se vaši posádce něco nehezkeho stalo, musíte jít s pravdou ven, Riane. Pokud byl váš otec emisarem a *členem tohoto dvora*, měl bych znát vaše jméno. A když ne já, pak jistě můj bratr. Jenže jsme o vás nikdy neslyšeli.“

Rianovi zajiskří v očích. „Ach ano. V tom případě mi dovolte pár věcí objasnit. Nikdy jsem netvrdil, že můj otec byl emisar, Výsosti. Nebyl diplomat ani dvořan. A protože jste byl tehdy také jen malý chlapec, dovedu si představit, že si jeho přítomnost v paláci nemůžete pamatovat.“ Rozhlédne se po místnosti. „Stejně, jako v paláci nenajdete mnoho lidí, kteří by otce znali jménem.“

Zamračím se a podívám na Quinta, který se tváří stejně zaskočeně, jako se já cítím. „Tak... kým tedy byl?“

Rian roztáhne ústa do úsměvu. „Špehem.“

KAPITOLA ČTYŘI

Corrick

Nechám poslat pro Harristana. Pokud se tvrzení kapitána Blakemorea má zvrhnout do rozhovorů o špionech vyslaných mým otcem, mám pocit, že by u toho měl být král.

Když se bratr objeví, následuje ho celý průvod: osobní strážci, za nimi dva sluhové s těžkou dřevěnou truhlicí zajištěnou visacím zámkem, na níž leží kus vybledlé modrofialové látky a několik útlých zápisníků vázaných v kůži.

Rian a jeho společníci okamžitě vstanou a ukloní se Harristanovi se stejnou královskou úctou, kterou projeví i mně. Sluhové opatrně odloží to, co přinesli, na stůl a mě překvapí, jak lehce cvakne truhlice o dřevěnou desku. Zápisníky skončí po mém boku. Z toho vybledlého círu se nakonec vyklubou kandalská vlajka s otrhanými okraji. Všechno voní po moři – odstíny soli a ještě něčeho nakyslého.

Harristan se tváří chladně a nečitelně, a tak po chvíli napětí prolomí ticho Quint.

„Vaše Veličenstvo,“ pronese, „dovolte mi, abych vám představil kapitána Riana Blakemorea a jeho první důstojnici, poručíka Gwyn Tagasovou.“

Sotva mu poslední slabika vyklouzne z úst, řekne Harristan: „Vy ale žádný emisar nejste, kapitáne Blakemore.“

Netuším, jak to ví, ale Harristan si na drobné špičkování nikdy nepotrpěl. Místo nepatrných hrotů raději rovnou vrhá dýky a čeká, zda je ten druhý chytí, nebo se do něj zabodnou.

Rian nehne brvou. „Aha, jistě. Jsem rád, že jsme teď všichni v obraze.“

„Přesto jste agentům v artiských docích tvrdil, že královský vyslanec jste. Jen tak jste si zajistil přístup do paláce.“

„Protože otcova mise byla tajná, domníval jsem se, že by nebylo moudré se představovat jako *špion*, Veličenstvo.“ Odmlčí se. „Princi Corrickovi jsem ale pravdu řekl téměř neprodleně.“

„Skutečně máte pocit, že to bylo *neprodleně*?“ zeptám se.

„Ano. A důkaz najdete hned zde v prvním lodním deníku.“

Natáhnu ruku a otevřu první z notesů. Kožený desky jsou osahané a měkké a první stránka popsána elegantními kudrlinkami. Opatrně ji vytáhnu. Jakmile se moje prsty dotknou papíru, dojde mi, že se na mě upírá pozornost všech přítomných a ze všech nejvíc mého bratra.

„Přečti to,“ pobídne mě a já z jeho tónu vycítím, že on už to udělal.

Opatrně rozvinu stránku. Je omšelá a někde dole ji hyzdí tmavá skvrna. Než vůbec stihnu přečíst, co na ní stojí, zamrzne můj pohled na podpisu a dvorním razítku. Obobí patří mému otci včetně drobounkých iniciál vepsaných